

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0628 van 9 september 2014
in de zaak 1011/500/A/8/0425

In zake: de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Bert ROELANDTS en Laurent PROOT
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 20 januari 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 16 december 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 2 september 2010 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een verlicht aankondigingsbord.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de eerste kamer werd toegewezen, werd op 28 maart 2014 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 22 april 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lies DU GARDEIN die loco advocaat Laurent PROOT voor de verzoekende partij verschijnt en mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 6 juli 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van een verlicht aankondigingsbord.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone', vastgesteld bij koninklijk besluit 14 september 1977, gedeeltelijk in woongebied, gedeeltelijk in industriegebied gelegen.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, evenmin binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek gehouden.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 4 augustus 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 16 augustus 2010 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent weigert op 2 september 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Die beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“ ...

1. Beschrijving van de omgeving en de bouwplaats

De bouwplaats situeert zich ter hoogte van het zeer drukke dubbele knooppunt [REDACTED]. De omgeving wordt gekenmerkt door zowel woningen, bedrijven en een handelszaak.

(...)

2. Toetsing aan wettelijke en reglementaire voorschriften

De aanvraag is in overeenstemming met de bestemming en de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

(...)

Omzendbrief van 14 maart 1964 betreffende reclame maken: er wordt een ongunstig advies verleend gezien volgens het KB van 14 december 1959 het verboden is enige reclame of publiciteitsmiddel te gebruiken op toeristische wegen. De besturen die deze wegen beheren (Bestuur der Wegen – Bestendige Deputatie – gemeentebestuur) mogen dus geen toelating meer geven voor het plaatsen en voor het behoud der publiciteitsmiddelen op de aanhorigheden van die wegen.

3. Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Reclame-inrichtingen worden steeds selectief onderzocht met het oog op een beheersing van de visuele en ruimtelijke impact op de omgeving. De locatie waar het paneel wordt voorzien is een perceel waarop een bedrijventrum is gebouwd, op de grens tussen het woongebied en het industriegebied. Het nieuwe trivision paneel van 36 m² heeft geen enkele binding of verwijzing naar de bestaande bedrijvigheid op het perceel. Publiciteitsinrichtingen bij bestaande bedrijven worden enkel maar toegelaten in functie van de aldaar uitgeoefende activiteiten. Bovendien wordt het paneel voorzien in de enige aanwezige groenvoorziening van het bedrijventrum. Dergelijke constructies horen daar niet thuis.

Ook vanuit verkeersveiligheid is het plaatsen van panelen op een zeer druk dubbel knooppunt [REDACTED] onaanvaardbaar, het trekt alle aandacht van de weggebruikers en belemmert de zichtbaarheid voor de weggebruikers die komen uit de [REDACTED].

De werkelijke toestand op de plannen is niet correct weergegeven, ter hoogte van de perceelsgrens met perceelnummer [REDACTED] staat een reclamepaneel en in de voortuin van het bedrijventrum een uithangbord. Deze zijn niet terug te vinden op de plannen van de aanvraag. Voor dit paneel werd in 2004 een vergunning aangevraagd en werd op 28/04/2005 geweigerd. Ook de foto's bij het dossier zijn zodanig genomen dat dit bestaande paneel niet zichtbaar is.

Met het oog op de kwaliteit van het stedelijke - industriële landschap is het plaatsen van een dergelijk grootschalig reclamebord esthetisch en ruimtelijk onaanvaardbaar. Door de aanwezigheid van het niet vergunde bestaande paneel ontstaat er bovendien een overaanbod aan reclame voering met een wildgroei aan borden op dit perceel.

Het reclamebord is door zijn locatie en afmeting zeer storend in het straatbeeld en verschaalt de omgeving.

...”

De verzoekende partij tekent tegen die beslissing op 6 oktober 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 7 december 2010 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 7 december 2010 beslist de verwerende partij op 16 december 2010 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2.4.2 De juridische aspecten

(...)

B. Toetsing aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

Het reclamepaneel wordt gericht naar de [REDACTED] die o.a. doorheen Wondelgem, Evergem, Sleidinge, Lembeke, Kaprijke en Watervliet naar Nederland (Yzendijke)

loopt. Deze weg is een beschermde toeristische verkeersweg.

Ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken is het verboden op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn, aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken.

Het plaatsen van een grootschalig reclamepaneel type 36 m² is manifest in strijd met artikel 1 van het hierboven vermeld koninklijk besluit van 14 december 1959, waarvan de voorschriften bindende en verordenende kracht hebben.

In hun beroepschrift verwijzen appellanten naar het feit dat nog enkele reclamepanelen langs de N456 opgesteld staan en naar het gunstig advies van de wegbeheerder. Zij verwijzen hierbij evenwel naar geen enkele behoorlijk vergunde situatie (hetgeen nodig is om van 'precedenten' te kunnen spreken), integendeel, het beroepschrift bevat in bijlage slechts één beslissing m.b.t. een vorige aanvraag tot het plaatsen van een reclamepaneel t.h.v. onderhavige locatie, nl. een aanvraag die door het college van burgemeester en schepenen geweigerd werd op 28 april 2005 om de reden, opgegeven in het advies van 14 december 2004 van de wegbeheerder van de N456, luidende: "Er wordt een ongunstig advies verleend gezien volgens het KB van 14 december 1959 het verboden is enige reclame of publiciteitsmiddel te gebruiken op toeristische wegen."

2.4.3 De goede ruimtelijke ordening

Er kan niet voorbijgegaan worden aan de behoefte die bestaat aan uithangborden en/of reclamepanelen. Het is eigen aan deze elementen dat zij streven naar een hoge graad van zichtbaarheid. Toch moet het realiseren van deze behoefte zo gebeuren dat zij zich op kwalitatieve wijze inpast in het straatbeeld, zonder hierbij het ruimtelijk functioneren van het betrokken perceel, pand, omgeving, ..., nadelig te beïnvloeden.

Het hier gevraagde reclamepaneel wordt strijdig met de goede ruimtelijke ordening bevonden om volgende redenen:

- *Verkeersonveiligheid:* Een dergelijk grootschalig reclamepaneel, dat bovendien voortdurend wisselende reclameboodschappen brengt (type trivision), leidt de aandacht van de weggebruikers al te sterk af en kan dan ook niet aanvaard worden op deze locatie, met name ter hoogte van een druk verkeersknooppunt dat niet met verkeerslichten beveiligd is en zich op minder dan 100 m afstand bevindt van een volgend druk kruispunt (de N456 die de N458 kruist net vóór de [REDACTED]) dat wel met verkeerslichten geregeld is;
- *Oversaturatie:* Het reclamepaneel komt op nauwelijks 70 m afstand te staan van een ander (vergund?) dubbelzijdig reclamepaneel van 2 x 36 m² groot van [REDACTED] nv, deze borden staan weliswaar met hun voet op een aanpalend perceel, maar zodanig dicht bij de rechterzijperceelsgrens van onderhavig perceel dat één verlichtingsarmatuur deze perceelsgrens overschrijdt. Tussenin staat ook nog een verticale reclametotem van ca. 5 m hoog en 1,5 m breed waarop langs beide zijden de uithangborden van de op dit terrein aanwezige handelszaken zijn aangebracht. Er ontstaat hier duidelijk een oververzadiging aan reclameconstructies;

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag zowel om legaliteits- als om opportuniteitsoverwegingen dient geweigerd te worden.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 20 december 2010 aan de verzoekende partij betekend. Het verzoekschrift is met een aangetekende brief van 20 januari 2011 ingediend.

Daaruit volgt dat het beroept tot vernietiging binnen de door artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO bepaalde vervalt termijn van dertig dagen is ingediend.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij beschikt als aanvrager op grond van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij ontleent een enig middel aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, uit de schending van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, uit de schending van artikel 19, derde lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, artikel 4.7.21 §1 VCRO en uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheds-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het enig middel bestaat uit twee onderdelen. In het eerste onderdeel betwist de verzoekende partij het weigeringsmotief dat betrekking heeft op de toets van de aanvraag aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld betreffende het aanplakken en het maken van reclame. De verzoekende partij argumenteert waarom de bouwplaats volgens haar niet onder het toepassingsgebied van het genoemde KB valt. Minstens is het niet duidelijk welk tracé van de N456 als beschermde toeristische verkeersweg effectief in het toepassingsgebied van het KB is begrepen, zodat de verwerende partij niet rechtmatig het in artikel 1 van het KB bepaalde verbod op het aanbrengen of het behouden van aanplakbrieven, evenals op het gebruik van enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel op toeristische wegen en op elke plaats die vanaf die wegen herkenbaar is, heeft kunnen toepassen. De verzoekende partij verwijst naar het voorwaardelijk gunstig advies van de gewestelijke wegenadministratie waarin het KB niet wordt vermeld. Voorts vestigt de verzoekende partij de aandacht op de diverse reclamepanelen die langs de Zeeschipstraat en de Panterschipstraat zijn geplaatst, wat volgens haar een aanwijzing te meer is dat het genoemde KB niet op haar aanvraag van toepassing is.

In het tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening heeft kunnen beslissen. Ter weerlegging van het in de bestreden beslissing gebruikte motief dat de aanvraag uit het oogpunt van verkeersveiligheid onaanvaardbaar is, voert de verzoekende partij aan dat de gewestelijke wegadministratie, die het best is geplaatst om de aanvraag op dat punt te evalueren, geen bezwaar heeft gemaakt en een gunstig advies heeft uitgebracht. Dat volstaat naar het oordeel van de verzoekende partij om de vermeende verkeersonveilige situatie te ontkennen. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat het reclamepaneel op acht meter van de rooilijn wordt ingeplant en op vijftien meter van het kruispunt van de [REDACTED] met de [REDACTED] zodat het zicht op het kruispunt niet wordt belemmerd, niet voor de weggebruikers komende van de [REDACTED] en evenmin voor de weggebruikers komende van de [REDACTED]. Daaruit besluit de verzoekende partij dat het aangevraagde reclamepaneel de verkeersveiligheid niet aantast. De omstandigheid dat het om een reclamepaneel met wisselende boodschappen gaat, doet daaraan volgens haar geen afbreuk, nu een dergelijk reclamepaneel deel uitmaakt van een normaal straatbeeld in een dergelijke omgeving. Er anders over oordelen, zou volgens de verzoekende partij inhouden dat de grote meerderheid van dergelijke reclamepanelen nergens zouden kunnen worden vergund, omdat die juist altijd langs drukke in- of uitvalswegen bij steden worden ingeplant met de bedoeling zoveel mogelijk aandacht te trekken.

Tegen het weigeringsmotief betreffende de oververzadiging aan reclameconstructies brengt de verzoekende partij in dat het om een zeer drukke omgeving gaat met zowel woningen, bedrijven als handelszaken, en dat het logisch is dat reclamepanelen met het oog op een hoge zichtbaarheid in een dergelijke omgeving worden ingeplant. Hoeveel reclamepanelen in een bepaalde omgeving toelaatbaar zijn, hangt volgens de verzoekende partij af van de kenmerken van die omgeving. In een drukke omgeving met een diverse bouwtypologie, moet een groter aantal reclamepanelen aanvaardbaar worden geacht. De verzoekende partij voegt foto's bij om dat aanschouwelijk te maken. Daaruit blijkt volgens de verzoekende partij ook dat het aangevraagde publiciteitspaneel zich perfect in de omgeving integreert en geen aanzienlijke of onaanvaardbare hinder voor de omgeving veroorzaakt. De verwerende partij wordt verweten dat ze zonder meer poneert dat er sprake is van een oversaturatie door de aanwezigheid van twee andere reclamepanelen, zonder te motiveren hoe de omgeving eruitziet en te wijzen op het aantal reclamepanelen in die omgeving.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het verzoekschrift zelf de juistheid van het aan het KB van 14 december 1959 ontleende weigeringsmotief bevestigt. De verzoekende partij reproduceert een uittreksel uit de lijsten van het KB van 14 december 1959. Daaruit blijkt volgens de verwerende partij duidelijk dat de bouwplaats zich langs de N456 (de vroegere N56), met andere woorden langs een beschermde toeristische weg bevindt. Voorts herneemt de verwerende partij de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de niet-verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, te weten de verkeersveiligheid en de oversaturatie aan reclameconstructies. Die motieven geven blijk, aldus de verwerende partij, van haar verplichting om bij de beoordeling van de aanvraag oog te hebben voor de veiligheid van de weggebruikers en voor een stedenbouwkundig verantwoorde uitbouw van het betrokken gebied.

3.

In haar wederantwoordnota repliceert de verzoekende partij dat, nog afgezien van de bedenking dat de argumentatie van de verwerende partij op een *a posteriori* motivering neerkomt, nog altijd niet duidelijk wordt gemaakt dat de aanvraag onder het toepassingsgebied van het KB van 14 december 1959 valt. Het blijkt niet welk tracé de in de lijsten bij het KB opgenomen wegen vandaag hebben. De verzoekende partij wijst opnieuw op het gunstig advies van de gewestelijke

wegenadministratie dat over het genoemde KB niets zegt, een gegeven dat de verwerende partij blijft veronachtzamen.

Waar het de toets van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening betreft, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet meer doet dan de motieven van de bestreden beslissing te herhalen, zonder te antwoorden op de concrete opmerkingen en kritiek in het verzoekschrift betreffende de beweerde verkeersonveiligheid en de oververzadiging.

Beoordeling door de Raad

1.

De bestreden beslissing bevat twee verschillende weigeringsgronden. De verwerende partij weigert de vergunning omdat de aanvraag volgens haar gesitueerd is aan een beschermde toeristische weg en om die reden in strijd is met artikel 1 van koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld betreffende het aanplakken en het maken van reclame. Dat weigeringsmotief wordt in het eerste middelonderdeel bekritiseerd.

In het tweede middelonderdeel betwist de verzoekende partij de deugdelijkheid van het tweede weigeringsmotief dat op de goede ruimtelijke ordening steunt.

2.

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid VCRO volgt dat een vergunning moet worden geweigerd, onder meer, als de aanvraag onverenigbaar met de goede ruimtelijke ordening is. De verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening wordt aan de hand van de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO bepaalde beginselen beoordeeld.

Bij ontstentenis van gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften die met toepassing van artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 3° VCRO worden geacht de goede ruimtelijke ordening te regelen, beschikt het vergunningverlenende bestuursorgaan, waar het de beoordeling van de verenigbaarheid van een aanvraag met de goede ruimtelijke ordening betreft over een discretionaire bevoegdheid om de feiten te beoordelen. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

3.

Uit de motivering van de beslissing blijkt dat de verwerende partij de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats op de impact van de aanvraag op de verkeersveiligheid steunt. De aanvraag en de omgeving van de bouwplaats worden in de bestreden beslissing als volgt beschreven:

“ ...

De bouwplaats situeert zich ter hoogte van het zeer drukke dubbele knooppunt ■■■■, ■■■■ met ■■■■. De omgeving wordt gekenmerkt door zowel woningen, bedrijven en handelszaken.

Onderhavig terrein is een hoekperceel dat met een breedte van ± 75 m paalt aan de ■■■■ (■■■■en bebouwd is met een gebouw van ± 5 m hoog met plat dak waarin verschillende handelszaken gevestigd zijn.

Vóór het gebouw bevindt zich een parking die langsheen de ■■■- en de ■■■afgeboord is met een groenstrook.

De aanvraag voorziet in het plaatsen van een verlicht aankondigingsbord van 36 m², type trivision, temidden de groenstrook die zich op de hoek van beide straten bevindt. Het paneel heeft een hoogte van 6,60 m en wordt ingeplant op 8 m van de rooilijn.

...”

De verwerende partij overweegt dat '(e)en dergelijk grootschalig reclamepaneel, dat bovendien voortdurend wisselende reclameboodschappen brengt (type trivison), (...) de aandacht van de weggebruikers al te sterk afleidt) en (...) dan ook niet aanvaard (kan) worden op deze locatie, met name ter hoogte van een druk verkeersknooppunt dat niet met verkeerslichten beveiligd is en zich op minder dan 100 m afstand bevindt van een volgend druk kruispunt (...) dat wel met verkeerslichten geregeld is'.

De feitelijke juistheid van de in de bestreden beslissing weergegeven afmetingen en het type van het aangevraagde reclamepaneel staat niet ter discussie. De verzoekende partij betwist evenmin de ligging nabij een door de verwerende partij als druk bestempeld, niet door verkeerslichten geregeld kruispunt en de ligging op honderd meter afstand van een volgend, wel door verkeerslichten geregeld kruispunt.

Het komt niet onredelijk over om aan het aangevraagde reclamepaneel, gelet op de afmetingen, het type - een verlicht bord met wisselende boodschappen - en de ligging nabij een druk, niet door verkeerslichten beveiligd kruispunt, de mogelijkheid van afgeleide weggebruikers en een risico voor de verkeersveiligheid te verbinden. De argumentatie dat een dergelijk reclamepaneel deel uitmaakt van een normaal straatbeeld in die omgeving, dat het net de bedoeling is dat zoveel mogelijk mensen het paneel zien en dat anders de grote meerderheid van dergelijke panelen langs drukke wegen zou moeten verdwijnen, toont het tegendeel niet aan. De verzoekende partij stelt met die argumentatie de afweging van uiteenlopende belangen aan de orde. De verwerende partij heeft die belangenafweging gemaakt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de behoefte aan uithangborden of reclameborden met een hoge mate van zichtbaarheid erkent. De verwerende partij heeft die behoefte en het daarmee verbonden belang van de verzoekende partij als aanvrager afgewogen tegen het belang van de verkeersveiligheid. Op grond van de concrete gegevens van de aanvraag en de ligging van het perceel heeft zij geoordeeld dat het belang van de verkeersveiligheid zwaarder doorweegt.

De enkele omstandigheid dat het Agentschap Wegen en Verkeer een gunstig advies heeft uitgebracht en dus geen risico voor de verkeersveiligheid heeft gezien, doet niet anders besluiten. Uit artikel 7.5.9, tweede lid VCRO blijkt dat het advies van de wegbeheerder maar bindend is voor het zover het ongunstig is of voorwaarden oplegt. De verwerende partij geeft in haar beslissing duidelijk de redenen te kennen waarom zij wel een risico voor de verkeersveiligheid ziet en waarom zij dus het advies van de wegenadministratie niet volgt.

De verzoekende partij voert voorts aan dat het reclamepaneel op acht meter van de rooilijn en op vijftien meter van het kruispunt van de ■■■met de ■■■ wordt geplaatst, waaruit zij afleidt dat de verkeersveiligheid niet in het gedrang wordt gebracht. Daarmee geeft zij een eigen appreciatie van de feiten en plaatst zij een andere inschatting van de impact van haar aanvraag op de verkeersveiligheid tegenover die van de verwerende partij. Dat volstaat niet om aan te tonen dat de verwerende partij de gevolgen voor de verkeersveiligheid kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

4.

Naast het risico voor de verkeersveiligheid, besluit de verwerende partij ook tot de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening vanwege de 'oversaturatie' aan reclameconstructies die volgens haar als gevolg van de aanvraag zou ontstaan.

Ter weerlegging van dat bezwaar voert de verzoekende partij aan dat het om een zeer drukke omgeving (■■■■) gaat met zowel woningen, bedrijven als handelszaken, dat het logisch is dat reclamepanelen met het oog op een hoge zichtbaarheid in een dergelijke omgeving worden ingeplant, dat in dat type van omgeving een groter aantal reclamepanelen aanvaardbaar moet worden geacht en dat het aangevraagde reclamepaneel geen aanzienlijke of onaanvaardbare hinder voor de drukke stedelijke omgeving, bestaande uit hoofdzakelijk industriële bebouwing, genereert. De verwerende partij poneert volgens de verzoekende partij niettemin dat er sprake is van oversaturatie door de aanwezigheid van twee andere reclamepanelen, zonder te motiveren hoe de onmiddellijke omgeving eruitziet en te wijzen op het aantal reclamepanelen in die onmiddellijke omgeving.

Die repliek is geen antwoord op of weerlegging van het bezwaar in kwestie. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij niet dat in er in de ruimere stedelijke omgeving die door de ■■■■, de ■■■■ en de ■■■■ wordt gevormd, een teveel aan reclameconstructies bestaat. De verwerende partij oordeelt wel dat het inwilligen van de aanvraag tot een te grote concentratie van reclameconstructies op het perceel van de aanvraag zelf en het aanpalende perceel leidt. De verwerende partij motiveert dat '*(h)et reclamepaneel (...) op nauwelijks 70 m afstand (komt) te staan van een ander (...) dubbelzijdig reclamepaneel van 2 x 36 m² groot (...)*', dat '*deze borden (...) weliswaar met hun voet op een aanpalend perceel (staan), maar zodanig dicht bij de rechterzijperceelsgrens van onderhavig perceel dat één verlichtingsarmatuur deze perceelsgrens overschrijdt*'. De verwerende partij vervolgt dat '*(t)ussenin (...) ook nog een verticale reclametotem van ca. 5 m hoog en 1,5 m breed (staat) waarop langs beide zijden de uithangborden van de op dit terrein aanwezige handelszaken zijn aangebracht*'. Daaruit besluit de verwerende partij dat er '*hier duidelijk een oververzadiging aan reclameconstructies (ontstaat)*'. Uit die motivering blijkt duidelijk dat de verwerende partij vindt dat er als gevolg van de aanvraag op een korte afstand drie reclameconstructies naast elkaar komen te staan, wat zij om visueel-esthetische redenen afwijst. Dat staat los van de vraag of er in de ruimere stedelijke, door woningen, handelszaken en bedrijven gekenmerkte omgeving al dan niet een oververzadiging aan reclamepanelen bestaat. De verzoekende partij betwist de feitelijke juistheid van de vaststelling van de twee andere reclameconstructies en de in de bestreden beslissing vermelde afstand en afmetingen niet. Evenmin betwist zij dat het reclamepaneel op het aanpalend perceel de perceelsgrens overschrijdt. Door enkel te argumenteren dat er in de drukke stedelijke omgeving (■■■■), met hoofdzakelijk industriële bebouwing, een groter aantal reclamepanelen aanvaardbaar is dan in een rustige omgeving, antwoordt zij niet op het bezwaar van een te grote concentratie aan reclameconstructies op een beperkte oppervlakte.

5.

Uit wat er voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont of aannemelijk maakt dat de verwerende partij de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening onjuist of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

De motivering van de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening volstaat om de bestreden beslissing te dragen. Daaruit volgt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de in het eerste middelonderdeel geformuleerde wettigheidskritiek betreffende de toets van de aanvraag aan het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld betreffende het aanplakken en het maken van reclame. Het in het eerste middelonderdeel

geviseerde motief is een overtollig motief en kan om die reden niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 9 september 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Hildegard PETTENS

Geert DE WOLF